

Arrest

nr. 233 693 van 9 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Rom en afkomstig uit Pristina, Kosovo. U beschikt over zowel de Servische als de Kosovaarse nationaliteit. U bent gehuwd met A.S. (...) (O.V. X). Jullie minderjarige kinderen A. (...), S. (...) en A. (...) verblijven eveneens in België en volgen de asielpcedure. Uw meerderjarige zoon A. (...) (O.V. X) diende samen met u een eigen verzoek in maar verblijft momenteel in Nederland. Uw meerderjarige zoon A. (...) (O.V. X) kwam recent naar België en diende een eigen verzoek in. Met uw meerderjarige dochter Adriana heeft u geen contact meer. Op 5 maart 2010 diende u met uw gezin in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen het volgende: toen de Albanese na de Kosovo-oorlog terugkeerden naar Kosovo, werd u door hen verkracht en werd uw partner, A. (...), door hen geslagen. Daarom vluchtten jullie in 2000 naar

Montenegro. Daar woonden echter ook Albanezen, dus besloot u naar Mladenovac in Servië te vluchten. Daar leefden u en uw gezin in armzalige omstandigheden en werden jullie niet met rust gelaten. Vijf à zes jaar geleden werd uw barak in brand gestoken, waarna u in een nylon tent, geschonken door het Rode Kruis, ging wonen. Voor uw vertrek naar Kraljevo in 2009 ging u nog samen met uw gezin een aantal dagen bij een vrouw in een huis wonen. Zowel de barak, als de nylon tent en het huurhuis werden met stenen bekogeld. Dit gebeurde om de 2 à 3 dagen. In februari 2010 keerden jullie terug naar Kosovo, waar jullie introkken bij uw schoonzus. Omdat u niet wilde zien hoe de Albanezen uw kinderen iets zouden aandoen, besloot u uit Kosovo weg te vluchten. Op 3 maart 2010 vertrok u richting België om hier op 5 maart 2010 te arriveren en dezelfde dag een verzoek in te dienen. Op 10 oktober 2011 nam het Commissariaat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest van 24 november 2011. U verbleef nog enkele jaren in België en trok vervolgens met uw gezin naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef er drie jaar en werd vervolgens naar Servië gerepatriëerd, samen met uw echtgenoot en uw kinderen A. (...), S. (...), A. (...) en A. (...). Jullie verbleven drie maanden in een woning in Mladenovac. Uw echtgenoot werkte af en toe in de bouwsector. In Mladenovac kenden uw echtgenoot en uw kinderen echter problemen met de Servische bevolking, waarbij zij werden geslagen en beledigd. Daarenboven kon u niet rekenen op een sociale uitkering waarvoor u ging aankloppen bij de overheid, en had uw familie geen toegang tot medische zorgen, terwijl u en uw zoon Albert medische problemen kenden. Na drie maanden in Mladenovac trokken jullie naar Nis, waar u introk bij familie. Na zes maanden in Servië beslisten jullie het land opnieuw te verlaten en trokken naar Frankrijk, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Daar verbleef u een jaar. Op 7 oktober 2018 kwam u van Frankrijk naar België en op 9 oktober 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in voor zichzelf en uw minderjarige kinderen. Uw zoon A. (...) diende op die dag eveneens een verzoek om internationale bescherming in, maar deed hier inmiddels afstand van. Uw echtgenoot reisde van Frankrijk naar Servië, maar kwam een maand later ook naar België en diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Naar Kosovo kan u niet terugkeren omdat er tot op heden mensen naar uw echtgenoot op zoek zijn omdat hij aan de Servische kant vocht tijdens de oorlog. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een brief om u door te verwijzen naar een psycholoog, een bevestiging van uw psycholoog dat u in behandeling bent, een kopie van uw Servische identiteitskaart en ontheemdenkaart, kopies van de geboorteakte van uzelf, A. (...), S. (...), A. (...), een kopie van uw huwelijksakte, laissez-passerdocumenten van Duitsland voor u, A. (...), S. (...) en A. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorkomend geval blijkt uit uw verklaringen dat u uw tweede verzoek steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, A.S. (...). In het kader van zijn tweede verzoek nam ik een beslissing tot niet-ontvankelijkheid, die luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat, wat betreft Servië, (1) u niet aannemelijk maakte dat de feiten die u inriep etnisch geïnspireerd waren, (2) meerdere inconsistenties werden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw echtgenote, (3) u hoe dan ook niet aannemelijk maakte dat u geen beroep kunnen doen op de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, (4) uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie bleek dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvonden, (5) uit informatie bleek dat indien Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hadden met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, deze situatie evenwel het gevolg was van een samenloop van diverse factoren en niet kon herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma, (6) uit de informatie van het Commissariaat-generaal bleek dat de Servische overheid zich niet inliet met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, dat haar beleid gericht was op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, de Servische grondwet expliciet discriminatie verbodt op grond van etnie en Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aannam alsook bijzondere wetgeving met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden uitwerkte. Met betrekking tot de problemen die u inriep ten opzichte van Kosovo stelde de beslissing vast dat (1) de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd was, (2) het UÇK reeds op 20 september 1999 ophield te bestaan waardoor het dan ook weinig geloofwaardig was dat verzoeker anno 2011 nog gezocht zou worden door en problemen zou kennen met het UÇK, (3) de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden werd aan de minderheden wordt als toereikend beoordeeld en UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen garandeerden voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

Voor wat betreft uw vrees ten aanzien van Kosovo werd, zoals hierboven beschreven, in het kader van uw vorige verzoek besloten dat dit element niet kon overtuigen. Het is voorts opmerkelijk dat u bij uw huidige verzoek plots beweerde dat men u zoekt niet omdat uw broer, zoals u in het verleden verklaarde, maar wel omdat uzelf als soldaat actief was aan de kant van de Serviërs. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelde u louter dat u dit de vorige keer ook zo vertelde (CGVS, p. 11-12). Uit uw dossier blijkt evenwel duidelijk dat dit niet het geval is. Uw verklaringen bevestigen dan ook enkel verder het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde vrees ten aanzien van Kosovo.

Aangaande uw vrees ten aanzien van Servië wordt vooreerst vastgesteld dat u ervoor koos om, toen uw echtgenote vanuit Frankrijk naar België reisde met de kinderen, naar Mladenovac terug te keren omdat u had opgevangen dat uw kinderen A. (...) en A. (...) daar werden gezien (CGVS, p. 4, 9). Het feit dat u ervoor koos om vrijwillig terug te keren naar de stad die u ontvluchtte en waar u uw leven verklaarde te vrezes, louter omdat uw (volwassen) kinderen daar zouden zijn gezien, getuigt van een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Betreffende de moeilijkheden die u in Servië kende na uw repatriëring, wordt voorts opgemerkt dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande jullie situatie na terugkeer. Zo verklaarde u dat u na uw terugkeer op geen enkel moment gewerkt heeft (CGVS, p. 4), terwijl uw echtgenote zei dat u wel af en toe werkte in de bouwsector (CGVS echtgenote, p. 6). U beweerde voorts dat u ging aankloppen bij de hulporganisaties Druzejne Roma, Drushtvo Roma en Oxfam – naar Oxfam ging uw echtgenote ook mee (CGVS, p. 6, 10) – maar uw echtgenote zei dat jullie geen organisaties

contacteerden en dergelijke organisaties niet bestaan in Servië (CGVS echtgenote, p. 7). Wat onderwijs betreft, zei u dat u probeerde uw kinderen in Mladenovac in te schrijven op de school maar dat het uiteindelijk niet lukte omdat jullie geen adres hadden (CGVS, p. 10-11). Opnieuw is uw verklaring tegenstrijdig met die van uw echtgenote, die zei dat jullie na jullie terugkeer uit Duitsland geen poging ondernamen om de kinderen op school in te schrijven (CGVS echtgenote, p. 13). De inconsistenties in de verklaringen van u en uw echtgenote ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de problemen die jullie in Servië verklaarden te hebben gekend en van de stappen die jullie ondernamen om de problemen te overkomen. Overigens legde u tot op heden geen enkele vorm van bewijs neer van de stappen die u in Servië zou hebben ondernomen om uw leven op de rails te zetten, hoewel u verklaarde hier wel documenten van te hebben (CGVS, p. 4, 10). Voorts wordt vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat veel van de problemen die u verklaarde te hebben gekend met het bekomen van werk, van een plaats op school, van medische verzekering... terug te leiden waren tot het feit dat u niet beschikte over een vast, wettelijk adres (CGVS, p. 5, 9-10, 11). Uit niets blijkt evenwel dat u ten gevolge van Conventie-gerelateerde motieven geen toegang had tot de woningmarkt of dat u een domicilie zou geweigerd worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw repatriëring een woning huurde in Mladenovac (CGVS, p. 3) en uit uw paspoort blijkt dat u in Mladenovac over een domicilie-adres beschikte. Uit niets blijkt aldus dat u anno 2019 ten gevolge van uw etnische afkomst geen officieel adres zou kunnen regelen om verdere praktische zaken af te handelen. Ook het feit dat u geen toegang had tot medische zorg weet u aan het feit dat u geen adres had (CGVS, p. 10), uw echtgenote verklaarde dat men niets doet als je geen geld hebt (CGVS echtgenote, p. 10-11). Overigens blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie slechts één arts in Mladenovac contacteerden en geen andere poging deden om elders medische zorg te bekomen (CGVS echtgenote, p. 11). Opnieuw blijkt dus niet uit uw verklaringen en die van uw echtgenote dat de problemen die jullie kenden om een arts te consulteren hun oorzaak kenden in jullie etnische afkomst. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u in Nis op geen enkele manier stappen ondernam om hulp te zoeken en aan een legale woning, werk, scholing, medische zorg, een uitkering... te komen en dat jullie in je drie maanden daar geen problemen kenden met medeburgers (CGVS, p. 6, 8, CGVS echtgenote, p. 7).

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont bovendien aan dat hoewel heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen

van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de problemen die uw gezin na terugkeer naar Servië met medeburgers verklaarde te hebben gekend (zowel u als uw kinderen werden door Serviërs geslagen en bedreigd), wordt vastgesteld dat uw echtgenote – die overigens weinig kon zeggen over wat er precies gebeurde en voor meer informatie naar u verwees – verklaarde dat jullie hiervoor niet naar de politie gingen omdat zij toch niet zouden helpen (CGVS echtgenote, p. 8-10). Zelf verklaarde u dat u na uw terugkeer uit Duitsland vier of vijf keer klacht ging indienen bij de politie en dat uw echtgenote van een of twee keer op de hoogte was (CGVS, p. 7-8). Ook na uw terugkeer uit Frankrijk ging u nog een keer naar de politie (CGVS, p. 9). Van geen enkele van deze bezoeken aan de politie legde u enige vorm van bewijs neer, hoewel u dit wel zou hebben ontvangen (CGVS, p. 8-9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen nergens dat de politie niet zou zijn bereid om u te helpen. U verklaarde immers dat u hen niet vertelde wie de daders waren, omdat zij slechts korte tijd zouden worden opgesloten en daarna ergere dingen zouden doen. Gevraagd naar meer uitleg, voegde u toe dat de agent ook Serviër was en u daarom niet kon zeggen dat de daders Serviërs zijn (CGVS, p. 8). Deze stellingen zijn echter louter gebaseerd op uw eigen veronderstellingen. U heeft dan ook geen overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met Servische medeburgers geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet of onvolledig op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze

rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort bevestigt slechts uw identiteit en uw Servische nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Aan uw huwelijk en uw statuut als ontheemde uit Kosovo wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld."

Bijgevolg is ook uw tweede verzoek niet ontvankelijk.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Aan uw identiteit en die van uw echtgenoot en kinderen, zoals aangetoond met een kopie van uw Servische identiteitskaart, kopies van de geboorteakte van uzelf, A. (...), S. (...) en A. (...), en een kopie van uw huwelijksakte, wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Uw statuut als ontheemde uit Kosovo staat in deze beslissing evenmin ter discussie. Dat u gerepatriëerd werd uit Duitsland naar Servië staat eveneens vast. Wat betreft het feit dat u bij een psycholoog in behandeling bent, wordt vastgesteld dat nergens uit uw documenten blijkt dat u er niet toe in staat zou zijn verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2. Verzoekster is de echtgenote van de heer A.S., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 237 222. Blijkens de inhoud van zowel de stukken van het dossier, de bestreden beslissing als het voorliggende verzoekschrift, beroept verzoekster zich ter adstructie van haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde gronden als haar echtgenoot. Daarenboven beroept verzoekster zich in het voorliggende verzoekschrift in rechte en in feite integraal op dezelfde feiten,

middelen, argumenten en elementen als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens beroep, bij de Raad gekend onder het voormelde rolnummer.

Bij arrest nr. 233 692 van 9 maart 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ten aanzien van verzoeksters echtgenoot geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Rom en afkomstig uit Pristina, Kosovo. U beschikt over zowel de Servische als de Kosovaarse nationaliteit. U bent gehuwd met E.S. (...) (O.V. 6.591.191). Jullie minderjarige kinderen A. (...), S. (...) en A. (...) verblijven eveneens in België en volgen de asielpcedure. Uw meerderjarige zoon A. (...) (O.V. 8.718.704) diende samen met uw echtgenote een eigen verzoek in maar verblijft momenteel in Nederland. Uw meerderjarige zoon A. (...) (O.V. 6.591.191) kwam recent naar België en diende een eigen verzoek in. Met uw meerderjarige dochter A. (...) heeft u geen contact meer. Op 5 maart 2010 diende u met uw gezin in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat in 1999, toen de Albanezen terugkwamen naar Pristina na de oorlog, ze Roma en Serviërs uit hun huizen zetten. Tijdens deze inval werden u en uw ouders door hen geslagen, werd uw echtgenote, E. (...), verkracht en werd het huis in brand gestoken. Deze bezoekers waren toen ook op zoek naar uw broer omdat deze tijdens de oorlog had meegevochten met de Serviërs. U vluchtte samen met uw gezin naar Montenegro. Na 8 maanden vertrok u er alweer aangezien er ook in Montenegro Albanezen waren. U trok richting Servië. Daar woonden u en uw gezin tot september 2009 in Mladenovac waar uw woonplaats vele malen met stenen werd bekogeld door Serviërs. U en de andere 28 Roma-families die uit Kosovo afkomstig waren en eveneens slachtoffer waren, gingen hiervoor tussen 2003 en 2007 elk jaar klacht neerleggen bij de politie. U had echter niet het gevoel dat deze klachten serieus genomen werden, de politie kwam wel eens patrouilleren 's avonds, maar verder ondernamen de politieagenten geen stappen. In 2004-2005 werden 8 barakken in brand gestoken door dronken Serviërs. De politie kwam ter plaatse, maakte notities en vertrok. Er werd nooit iemand opgepakt of berecht in deze zaak. U en de andere families kregen wel materiële hulp van Drustvo Roma en Odruzejne Roma, 2 plaatselijke Roma-organisaties. Daarmee bouwden jullie nieuwe tenten van nylon. Deze tenten werden 2 à 3 keer door dronken personen met flessen bekogeld. Eind 2006 werden alle nylon tenten en de overgebleven barakken door onbekenden in brand gestoken. De politie kwam de toestand bekijken, maar verder werd aan deze brand geen aandacht besteed. Omdat de politie geen enkele keer inging op de klachten die door de families werden neergelegd, besloten alle families hun eigen weg te gaan. Ook u en uw gezin huurden tussen 2007 en 2009 bij verschillende Servische huisbazen. In die periode werden jullie constant verbaal mishandeld en in 2009 werd uw huis nog eenmalig met stenen bekogeld. Hiervoor ging u geen klacht indienen bij de politie omdat de politie u niet elke keer zou kunnen beschermen. Drie maanden later besliste u naar Kraljevo in Servië te vluchten. In Kraljevo werd u lastiggevallen door Servische Roma. Ze dronken, gebruikten drugs, vielen uw huis binnen, kwamen stelen en vochten met u. Ze noemden u een Albanees en ze wilden geld van u. Uit angst dat ze u en uw kinderen zouden vermoorden, lichtte u de politie niet in. U keerde na drie maanden terug naar Mladenovac, maar aangezien u daar geen middelen had om huur te betalen en dus geen woonplaats had, besloot u na 2 maanden terug te keren naar Kosovo. Daar trokken u en uw gezin eind februari 2010 in bij uw zus Z. (...) in Priluzje, een Servische enclave in de gemeente Vucitrn. Uw zus stelde het goed aangezien ze in een Servisch dorp verbleef. Ze meldde u dat u echter niet in Kosovo kon blijven. De vroegere bureaus uit Pristina, die bij de kuisdienst werkten en die wekelijks het vuil in Priluzje kwamen ophalen, vertelden Z. (...) elke week dat u en de andere mannelijke leden van de familie S. (...) nog gezocht worden. Van 2000 tot op de dag van vandaag zijn de leden van het UÇK (Kosovaars Bevrijdingsleger) op zoek naar u, omwille van uw broer K. (...) die tijdens de oorlog collaboreerde met de Serviërs. U bleef gedurende 6 dagen constant binnen. Na die 6 dagen besloot u samen met uw gezin Kosovo te verlaten. Op 3 maart 2010 vertrok u richting België om hier op 5 maart te arriveren en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 10 oktober 2011 nam het Commissariaat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest van 24 november 2011. U verbleef nog tot 2014 in België en trok vervolgens met uw gezin naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef er drie jaar en werd in februari 2017 naar Servië gerepatriëerd, samen met uw echtgenote en uw kinderen A. (...), S. (...), A. (...) en A. (...). Jullie verbleven drie maanden in een woning in Mladenovac. Daar kenden u en uw kinderen echter problemen met de Servische bevolking, waarbij jullie werden geslagen en beledigd. Wanneer jullie klacht gingen indienen bij de politie, kon u de ouders niet aanwijzen omdat ze dan nog ergere dingen

zouden doen en omdat de agenten zelf Serviërs zijn. Daarenboven kon u niet rekenen op een sociale uitkering waarvoor u ging aankloppen bij de overheid, kreeg u geen hulp van niet-gouvernementele hulporganisaties, kon u uw kinderen niet inschrijven op school en vond u geen werk. Ook had uw familie geen toegang tot medische zorgen, terwijl uw echtgenote en uw zoon A. (...) medische problemen kenden. Na drie maanden in Mladenovac, werd u op de markt aangevallen door dronken Serviërs die zeiden dat ze u en uw kinderen in brand zouden steken. Na dit laatste incident trokken jullie naar Nis, waar u introk bij familie van uw echtgenote en amper buitenkwam. In oktober of november 2017 beslisten jullie het land opnieuw te verlaten en trokken naar Frankrijk, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Daar verbleef u een jaar. Vervolgens hoorde u van een kennis dat hij uw andere zoon en dochter (A. (...) en A. (...)) had gezien in Mladenovac. U ging naar Servië en bleef er een maand. In die maand werd u vier keer aangevallen door Serviërs. Vervolgens keerde u terug naar België. Uw echtgenote en kinderen waren rechtstreeks van Frankrijk naar Servië gereisd. Onmiddellijk na uw aankomst, op 14 november 2018, diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw echtgenote deed met de minderjarige kinderen hetzelfde al op 9 oktober 2018, toen ze van Frankrijk naar België kwamen. Uw zoon A. (...) diende op die dag eveneens een verzoek om internationale bescherming in, maar deed hier inmiddels afstand van. Naar Kosovo kan u niet terugkeren omdat er tot op heden mensen naar u op zoek zijn omdat u aan de Servische kant vocht tijdens de oorlog. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van een vertaling van een ontheemdenkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat, wat betreft Servië, (1) u niet aannemelijk maakte dat de feiten die u inriep etnisch geïnspireerd waren, (2) meerdere inconsistenties werden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw echtgenote, (3) u hoe dan ook niet aannemelijk maakte dat u geen beroep kunnen doen op de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, (4) uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie bleek dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvonden, (5) uit informatie bleek dat indien Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hadden met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, deze situatie evenwel het gevolg was van een samenloop van diverse factoren en niet kon herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma, (6) uit de informatie van het Commissariaat-generaal bleek dat de Servische overheid zich niet inliet met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, dat haar beleid gericht was op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, de Servische grondwet expliciet discriminatie verbodt op grond van etnie en Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aannam alsook bijzondere wetgeving met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden uitwerkte. Met betrekking tot de problemen die u inriep ten opzichte van Kosovo stelde de beslissing vast dat (1) de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd was, (2) het UÇK reeds op 20 september 1999 ophield te bestaan waardoor het dan ook weinig geloofwaardig was dat verzoeker anno 2011 nog gezocht zou worden door en problemen zou kennen met het UÇK, (3) de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden werd aan de minderheden wordt als toereikend beoordeeld en UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) voor alle

etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen garandeerden voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

Voor wat betreft uw vrees ten aanzien van Kosovo werd, zoals hierboven beschreven, in het kader van uw vorige verzoek besloten dat dit element niet kon overtuigen. Het is voorts opmerkelijk dat u bij uw huidige verzoek plots beweerde dat men u zoekt niet omdat uw broer, zoals u in het verleden verklaarde, maar wel omdat uzelf als soldaat actief was aan de kant van de Serviërs. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelde u louter dat u dit de vorige keer ook zo vertelde (CGVS, p. 11-12). Uit uw dossier blijkt evenwel duidelijk dat dit niet het geval is. Uw verklaringen bevestigen dan ook enkel verder het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde vrees ten aanzien van Kosovo.

Aangaande uw vrees ten aanzien van Servië wordt vooreerst vastgesteld dat u ervoor koos om, toen uw echtgenote vanuit Frankrijk naar België reisde met de kinderen, naar Mladenovac terug te keren omdat u had opgevangen dat uw kinderen A. (...) en A. (...) daar werden gezien (CGVS, p. 4, 9). Het feit dat u ervoor koos om vrijwillig terug te keren naar de stad die u ontvluchtte en waar u uw leven verklaarde te vrezen, louter omdat uw (volwassen) kinderen daar zouden zijn gezien, getuigt van een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Betreffende de moeilijkheden die u in Servië kende na uw repatriëring, wordt voorts opgemerkt dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande jullie situatie na terugkeer. Zo verklaarde u dat u na uw terugkeer op geen enkel moment gewerkt heeft (CGVS, p. 4), terwijl uw echtgenote zei dat u wel af en toe werkte in de bouwsector (CGVS echtgenote, p. 6). U beweerde voorts dat u ging aankloppen bij de hulporganisaties Druzejne Roma, Drushtvo Roma en Oxfam – naar Oxfam ging uw echtgenote ook mee (CGVS, p. 6, 10) – maar uw echtgenote zei dat jullie geen organisaties contacteerden en dergelijke organisaties niet bestaan in Servië (CGVS echtgenote, p. 7). Wat onderwijs betreft, zei u dat u probeerde uw kinderen in Mladenovac in te schrijven op de school maar dat het uiteindelijk niet lukte omdat jullie geen adres hadden (CGVS, p. 10-11). Opnieuw is uw verklaring tegenstrijdig met die van uw echtgenote, die zei dat jullie na jullie terugkeer uit Duitsland geen poging ondernamen om de kinderen op school in te schrijven (CGVS echtgenote, p. 13). De inconsistenties in de verklaringen van u en uw echtgenote ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de problemen die jullie in Servië verklaarden te hebben gekend en van de stappen die jullie ondernamen om de problemen te overkomen. Overigens legde u tot op heden geen enkele vorm van bewijs neer van de stappen die u in Servië zou hebben ondernomen om uw leven op de rails te zetten, hoewel u verklaarde hier wel documenten van te hebben (CGVS, p. 4, 10). Voorts wordt vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat veel van de problemen die u verklaarde te hebben gekend met het bekomen van werk, van een plaats op school, van medische verzekering... terug te leiden waren tot het feit dat u niet beschikte over een vast, wettelijk adres (CGVS, p. 5, 9-10, 11). Uit niets blijkt evenwel dat u ten gevolge van Conventie-gerelateerde motieven geen toegang had tot de woningmarkt of dat u een domicilie zou geweigerd worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw repatriëring een woning huurde in Mladenovac (CGVS, p. 3) en uit uw paspoort blijkt dat u in Mladenovac over een domicilie-adres beschikte. Uit niets blijkt aldus dat u anno 2019 ten gevolge van uw etnische afkomst geen officieel adres zou kunnen regelen om verdere praktische zaken af te handelen. Ook het feit dat u geen toegang had tot medische zorg weet u aan het feit dat u geen adres had (CGVS, p. 10), uw echtgenote verklaarde dat men niets doet als je geen geld hebt (CGVS echtgenote, p. 10-11). Overigens blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie slechts één arts in Mladenovac contacteerden en geen andere poging deden om elders medische zorg te bekomen (CGVS echtgenote, p. 11). Opnieuw blijkt dus niet uit uw verklaringen en die van uw echtgenote dat de problemen die jullie kenden om een arts te consulteren hun oorzaak kenden in jullie etnische afkomst. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u in Nis op geen enkele manier stappen ondernam om hulp te zoeken en aan een legale woning, werk, scholing, medische zorg, een uitkering... te komen en dat jullie in je drie maanden daar geen problemen kenden met medeburgers (CGVS, p. 6, 8, CGVS echtgenote, p. 7).

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont bovendien aan dat hoewel heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze

situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de problemen die uw gezin na terugkeer naar Servië met medeburgers verklaarde te hebben gekend (zowel u als uw kinderen werden door Serviërs geslagen en bedreigd), wordt vastgesteld dat uw echtgenote – die overigens weinig kon zeggen over wat er precies gebeurde en voor meer informatie naar u verwees – verklaarde dat jullie hiervoor niet naar de politie gingen omdat zij toch niet zouden helpen (CGVS echtgenote, p. 8-10). Zelf verklaarde u dat u na uw terugkeer uit Duitsland vier of vijf keer klacht ging indienen bij de politie en dat uw echtgenote van een of twee keer op de hoogte was (CGVS, p. 7-8). Ook na uw terugkeer uit Frankrijk ging u nog een keer naar de politie (CGVS, p. 9). Van geen enkele van deze bezoeken aan de politie legde u enige vorm van bewijs neer, hoewel u dit wel zou hebben ontvangen (CGVS, p. 8-9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen nergens dat de politie niet zou zijn bereid om u te helpen. U verklaarde immers dat u hen niet vertelde wie de daders waren, omdat zij slechts korte tijd zouden worden opgesloten en daarna ergere dingen zouden doen. Gevraagd naar meer uitleg, voegde u toe dat de agent ook Serviër was en u daarom niet kon zeggen dat de daders Serviërs zijn (CGVS, p. 8). Deze stellingen zijn echter louter gebaseerd op uw eigen veronderstellingen. U heeft dan ook geen overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met Servische medeburgers geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen

tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet of onvolledig op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort bevestigt slechts uw identiteit en uw Servische nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Aan uw huwelijk en uw statuut als ontheemde uit Kosovo wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in zijn “BEROEP TOT NIETIGVERKLARING” in een enig middel de schending aan van “artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet, artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Verzoeker stelt dat de problemen die hijzelf en zijn gezin ondervonden na hun terugkeer naar hun land van herkomst weldegelijk relevante nieuwe elementen uitmaken. Hij geeft een overzicht van de aangevoerde feiten en verwijt verweerder dat deze zich verschuilt achter de COI-Focus. Verweerder benadert het asielrelaas van verzoeker thans op dezelfde manier als in 2011. Dit houdt volgens verzoeker echter geen gedegen onderzoek in van de concrete problemen waarmee verzoeker werd geconfronteerd.

“Verder veralgemeent verwerende partij zich nog door te stellen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening geen vervolging inhouden in vluchtelingenrechtelijke zin. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden waarvan bericht wordt of die gedocumenteerd kunnen worden.

Deze motivering is ontoereikend daar men zich hierbij de vraag kan stellen of enkel gevallen van discriminatie die in de pers verschijnen, als voldoende ernstig worden beschouwd om voor het criterium van vervolging in aanmerking te komen.

De klachten van verzoeker werden 'gedocumenteerd' aangezien hij meerdere keren klacht ging indienen bij de politie, als men dit ook verstaat onder documenteren. Hij heeft deze klachten niet meegebracht naar België, maar deze zouden opgevraagd kunnen worden bij de Servische politie.

Verwerende partij haalt aan dat indien de Servische politie haar werk niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik aan te klagen.

Verwerende partij verwijst naar het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en naar de ombudsman. Hiernaar werd niet geïnformeerd bij verzoeker, maar allicht zijn deze organisaties hem niet bekend.

Hetzelfde kan gezegd worden van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid waar verwerende partij naar verwijst voor klachten van discriminatie.

Verzoeker is gaan aankloppen met zijn problemen bij de voor hem gekende organisaties voor wat betreft materiële hulp. Voor de beledigingen en de aanvallen op hem en zijn kinderen is verzoeker gaan aankloppen bij de politie. Dit heeft voor verzoeker tot niets geleid, zodat het voortduren van deze moeilijke situatie zowel financieel als sociaal een ondraaglijke situatie geworden was voor verzoeker en zijn familie. Het is de combinatie van de verschillende omstandigheden die maakt dat er wel sprake is van een intense discriminatie die het voor verzoeker en zijn familie onmogelijk maakte om nog een normaal leven te leiden; zij voelden zich voortdurend bedreigd, beledigd en minderwaardig behandeld ten opzichte van de Serviërs.

Dat de motivering van verwerende partij dan ook niet juist is.

Dat verwerende partij had moeten nagaan in het licht van deze nieuwe elementen – aangezien verwerende partij wel degelijk ten onrechte heeft geconcludeerd dat dit geen nieuwe elementen zijn - of verzoeker nu in aanmerking zou komen voor toepassing van art. 48/3 of art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing “nietig te verklaren”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt vastgesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. In het licht van deze bepaling, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gesteld:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat, wat betreft Servië, (1) u niet aannemelijk maakte dat de feiten die u inriep etnisch geïnspireerd waren, (2) meerdere inconsistenties werden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw echtgenote, (3) u hoe dan ook niet aannemelijk maakte dat u geen beroep kunnen doen op de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, (4) uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie bleek dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvonden, (5) uit informatie bleek dat indien Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hadden met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, deze situatie evenwel het gevolg was van een samenloop van diverse factoren en niet kon herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma, (6) uit de informatie van het Commissariaat-generaal bleek dat de Servische overheid zich niet inliet met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, dat haar beleid gericht was op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, de Servische grondwet expliciet discriminatie verbodt op grond van etnie en Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aannam alsook bijzondere wetgeving met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden uitwerkte. Met betrekking tot de problemen die u inriep ten opzichte van Kosovo stelde de beslissing vast dat (1) de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd was, (2) het UÇK reeds op 20 september 1999 ophield te bestaan waardoor het dan ook weinig geloofwaardig was dat verzoeker anno 2011 nog gezocht zou worden door en problemen zou kennen met het UÇK, (3) de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden werd aan de minderheden wordt als toereikend beoordeeld en UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen garandeerden voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om

internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

3.4. Dient in het kader van het voorgaande voorts te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Voor wat betreft uw vrees ten aanzien van Kosovo werd, zoals hierboven beschreven, in het kader van uw vorige verzoek besloten dat dit element niet kon overtuigen. Het is voorts opmerkelijk dat u bij uw huidige verzoek plots beweerde dat men u zoekt niet omdat uw broer, zoals u in het verleden verklaarde, maar wel omdat uzelf als soldaat actief was aan de kant van de Serviërs. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelde u louter dat u dit de vorige keer ook zo vertelde (CGVS, p. 11-12). Uit uw dossier blijkt evenwel duidelijk dat dit niet het geval is. Uw verklaringen bevestigen dan ook enkel verder het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde vrees ten aanzien van Kosovo.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

3.5. Omtrent de door verzoeker verklaarde nood aan internationale bescherming ten aanzien van Servië, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Aangaande uw vrees ten aanzien van Servië wordt vooreerst vastgesteld dat u ervoor koos om, toen uw echtgenote vanuit Frankrijk naar België reisde met de kinderen, naar Mladenovac terug te keren omdat u had opgevangen dat uw kinderen A. (...) en A. (...) daar werden gezien (CGVS, p. 4, 9). Het feit dat u ervoor koos om vrijwillig terug te keren naar de stad die u ontvluchtte en waar u uw leven verklaarde te vrezen, louter omdat uw (volwassen) kinderen daar zouden zijn gezien, getuigt van een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Betreffende de moeilijkheden die u in Servië kende na uw repatriëring, wordt voorts opgemerkt dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande jullie situatie na terugkeer. Zo verklaarde u dat u na uw terugkeer op geen enkel moment gewerkt heeft (CGVS, p. 4), terwijl uw echtgenote zei dat u wel af en toe werkte in de bouwsector (CGVS echtgenote, p. 6). U beweerde voorts dat u ging aankloppen bij de hulporganisaties Druzejne Roma, Drushtvo Roma en Oxfam – naar Oxfam ging uw echtgenote ook mee (CGVS, p. 6, 10) – maar uw echtgenote zei dat jullie geen organisaties contacteerden en dergelijke organisaties niet bestaan in Servië (CGVS echtgenote, p. 7). Wat onderwijs betreft, zei u dat u probeerde uw kinderen in Mladenovac in te schrijven op de school maar dat het uiteindelijk niet lukte omdat jullie geen adres hadden (CGVS, p. 10-11). Opnieuw is uw verklaring tegenstrijdig met die van uw echtgenote, die zei dat jullie na jullie terugkeer uit Duitsland geen poging ondernamen om de kinderen op school in te schrijven (CGVS echtgenote, p. 13). De inconsistenties in de verklaringen van u en uw echtgenote ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de problemen die jullie in Servië verklaarden te hebben gekend en van de stappen die jullie ondernamen om de problemen te overkomen. Overigens legde u tot op heden geen enkele vorm van bewijs neer van de stappen die u in Servië zou hebben ondernomen om uw leven op de rails te zetten, hoewel u verklaarde hier wel documenten van te hebben (CGVS, p. 4, 10). Voorts wordt vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat veel van de problemen die u verklaarde te hebben gekend met het bekomen van werk, van een plaats op school, van medische verzekering... terug te leiden waren tot het feit dat u niet beschikte over een vast, wettelijk adres (CGVS, p. 5, 9-10, 11). Uit niets blijkt evenwel dat u ten gevolge van Conventie-gerelateerde motieven geen toegang had tot de woningmarkt of dat u een domicilie zou geweigerd worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw repatriëring een woning huurde in Mladenovac (CGVS, p. 3) en uit uw paspoort blijkt dat u in Mladenovac over een domicilie-adres beschikte. Uit niets blijkt aldus dat u anno 2019 ten gevolge van uw etnische afkomst geen officieel adres zou kunnen regelen om verdere praktische zaken af te handelen. Ook het feit dat u geen toegang had tot medische zorg weet u aan het feit dat u geen adres had (CGVS, p. 10), uw echtgenote verklaarde dat men niets doet als je geen geld hebt (CGVS echtgenote, p. 10-11). Overigens blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie slechts één arts in Mladenovac contacteerden en geen andere poging deden om elders medische zorg te bekomen (CGVS echtgenote, p. 11). Opnieuw blijkt dus niet uit uw verklaringen en die van uw echtgenote dat de problemen die jullie kenden om een arts te consulteren hun oorzaak kenden in jullie etnische afkomst. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u in Nis op geen enkele manier stappen ondernam om hulp te zoeken en aan een legale woning, werk, scholing, medische zorg, een uitkering... te komen en dat jullie in je drie maanden daar geen problemen kenden met medeburgers (CGVS, p. 6, 8, CGVS echtgenote, p. 7).

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont bovendien aan dat hoewel heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

De motieven omtrent zijn terugkeer naar Servië, laat hij volledig onverlet.

Ook de motieven omtrent de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote omtrent zowel hun situatie en de ondernomen stappen na hun terugkeer, laat verzoeker ongemoeid. Aan deze motieven gaat verzoeker bovendien schromelijk voorbij waar hij poneert dat hij de nodige organisaties zou hebben gecontacteerd.

Verder legt verzoeker tot op heden geen bewijzen neer omtrent de pogingen die hijzelf en zijn gezin ondernamen om hun leven weer op de rails te krijgen. Nochtans gaf verzoeker blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing duidelijk aan dat hij in dit kader over de nodige documenten beschikte.

De motivering omtrent de situatie in Nis, laat verzoeker daarenboven geheel ongemoeid.

De informatie die verweerder hanteert en waarop de voormelde motivering schraagt, wordt door verzoeker voorts op generlei wijze weerlegd of ontkracht.

Verder wordt inzake verzoekers zelfverkleerde nood aan internationale bescherming ten aanzien van Servië in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Aangaande de problemen die uw gezin na terugkeer naar Servië met medeburgers verklaarde te hebben gekend (zowel u als uw kinderen werden door Serviërs geslagen en bedreigd), wordt

vastgesteld dat uw echtgenote – die overigens weinig kon zeggen over wat er precies gebeurde en voor meer informatie naar u verwees – verklaarde dat jullie hiervoor niet naar de politie gingen omdat zij toch niet zouden helpen (CGVS echtgenote, p. 8-10). Zelf verklaarde u dat u na uw terugkeer uit Duitsland vier of vijf keer klacht ging indienen bij de politie en dat uw echtgenote van een of twee keer op de hoogte was (CGVS, p. 7-8). Ook na uw terugkeer uit Frankrijk ging u nog een keer naar de politie (CGVS, p. 9). Van geen enkele van deze bezoeken aan de politie legde u enige vorm van bewijs neer, hoewel u dit wel zou hebben ontvangen (CGVS, p. 8-9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen nergens dat de politie niet zou zijn bereid om u te helpen. U verklaarde immers dat u hen niet vertelde wie de daders waren, omdat zij slechts korte tijd zouden worden opgesloten en daarna ergere dingen zouden doen. Gevraagd naar meer uitleg, voegde u toe dat de agent ook Serviër was en u daarom niet kon zeggen dat de daders Serviërs zijn (CGVS, p. 8). Deze stellingen zijn echter louter gebaseerd op uw eigen veronderstellingen. U heeft dan ook geen overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met Servische medeburgers geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet of onvolledig op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de

politieofficiëren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten.

De motivering aangaande de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote omtrent de pogingen tot bescherming, laat hij geheel ongemoeid.

Verder brengt verzoeker tot op heden geen bewijzen bij van zijn beweerde pogingen om de politie in te schakelen. Nochtans mocht dit gelet op zijn voormelde, terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, van hem worden verwacht.

Voorts blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en informatie duidelijk en genoegzaam dat verzoeker enerzijds niet concreet aannemelijk maakte dat en waarom hij in zijn land, al dan niet omwille van zijn etnische aanhorigheid, geen bescherming kon of zou kunnen verkrijgen en dat de Servische autoriteiten anderzijds redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit dat Servië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

3.6. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

De voormelde motieven gelden bijgevolg ook voor verzoekster.

2.3. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT